

Precies als bij de gezonde normale menschen van de S. D. A. P.

Deze neo-reformist verklaarde bovendien in debat met ondergeteekende nog, dat hij met Lenin en Trotski niets te maken wilde hebben. Van die menschen (de Russische bolsjewiki n.l.) wist en hoorde men bovendien ook niemendal.

Het zal Lenin en Trotski zeker erg spijten dat de heer Kolthek niet met ze te doen wil hebben. Ook die onwetendheid van den heer Kolthek inzake de Russische Revolutie is een sprekend staal van 's mans burgerlijke bekrompenheid.

Van eenzelfde soort bekrompenheid gaf Dr. W. v. Ravesteijn in de afgelopen verkiezingsweek blijk toen hij de leden van de geschorste afdeling den Haag der S. D. P. ex-S. D. P.ers noemde.

De man rekent zoo vast er op dat de geheele partij alleen bij het woord des leiders zweert, dat voor hem eenvoudig geen andere S. D. P. bestaat dan die van de leiderskliek. Men ziet uit dit fraais dat de bondgenooten van S. D. P. en S. P. in de afgelopen verkiezingsweek getoond hebben, aan elkaar gewaagd te zijn.

Vergissen we ons niet, dan beginnen de arbeiders in het N. A. S. ook hun leiders in de gaten te krijgen. In het orgaan „De Arbeid“ staan reeds eenige ingezonden artikelen, waaruit blijkt hoe noodzakelijk het is dat alle revolutionaire vakarbeiders mede front maken tegen dit bederf van bovenaf.

W. A. H.

Leiderschap en Democratie.

(Slechts kanttekeningen.)

IV.

Wij weten dat de oer-democratie van een horde-clan of Gens. (indien dit zelfs geen hypothese is) in een meer uitgebreide gemeenschap, staat of groote organisatie, met haar weefsel van uitgebreide vertakkingen, even onbestaanbaar is als de absolute vrijheid van ieder individu.

Zoals alles heeft ook de democratie haar grenzen, niet alleen nu maar in iedere menschengemeenschap.

Wij verstaan onder democratie het volgende:

„Een toestand, waarin niet slechts politieke, maar ook economische gelijkheid voor alle leden der gemeenschap onverkort waarborgd is; zoodat ieder individu het onverkort recht heeft zijne (hare) gedachten en gevoelens in daden om te zetten, mits die niet het algemeen sociale belang schaden“.

Ik weet niet of ieder deze formule schitterend zal noemen, maar zij is, volgens onze socialistische overtuiging, juist.

Een dergelijke volksrechtelijke toestand is in flagrante strijd met de kapitalistische rechtsverhoudingen; hij is onbestaanbaar zolang het kapitalisme zal bestaan.

Daarom is iedere democratische leuze leugen en bedrog en wat daarvoor wordt gepresenteerd is slechts: den geest vergiftigende margarine.

De democratie van Clemenceau — Lloyd George — Wilson c. s. is een even groote leugen als die, trots het socialistisch etiket, van een Scheideman — Troelstra en consorten zoo de teekenen niet bedriegen, ook die van de S. D. P. leiders.

Ik heb mij wel meermalen geuit in deze richting: het komt mij voor dat deze leiders revolutionair en democratisch spreken bij de gratie van de kleinheid hunner Partij!

Uit 't voorgaand blijkt voldoende dat wij ons terdege bewust zijn van de grenzen van alle democratie; dat niet alle wisselwiesjes mee kunnen worden bedisseld door allen, maar dat er toch een overkort recht voor alle

leden eener club—groep—partij gemeenschap moet zijn om de groote lijnen, de richelnoer van strijdwijze of doeleinden vast te stellen, dan wel te controleren.

Niet gemakkelijk is de massa in staat concrete kenteekenen aan te wijzen: waarin is geweld, waarmee men bezig is af te wijken!

De praktijk van het partijleven, en vooral die van het socialisme, leert ons dat afwijkingen, principiële verzakkingen, veronachtzaming van de plichten eener leiding tegenover de massa, niet onmiddellijk met groote concrete bewijzen zijn aan te toonen. Het onmiddellijk en op heeter daad betrappen, zooals men een inbreker of dief doet, bestaat in zulk een politiek metamorphose proces niet.

Een reeks van schijnbare futiliteiten, voor de massa zelfs onbenullige en kleinzielige kenteekenen zijn veelal noodig om de politieke gelaatsveranderingen te kenmerken.

Hoelang duurt zulk een proces van kritiek niet! Wat was er niet een reeks van onverklikkelijke kritiek noodig (en nóg!) om het burgerlijk-decadente karakter van het sociaal-patriottisme der reformistische Soc. Dem. onder het socialistisch masker vandaan te halen!

V.

De oppositie in de S. D. P. heeft bestaansrecht doordat zij in de leiding kenteekenen aanwijst die tengevolge van machtsbruik moeten leiden naar dezelfde verworping die eigen is aan alle politieke partijen.

De wreede lessen dezer oorlogsperiode verscherpte die sceptiek jegens de leiders al toonen zij zich met de sierlijkste, revolutionaire kokarden, ja, zelfs al hebben zij het aureool van het martelaarschap om hunne revolutionaire hoofden verkregen.

Het is niet voldoende revolutionaire termen en zinswendingen te gebruiken; de mentaliteit van den leider tegenover de massa, zoowel moreel als politiek, spreekt ook een woordje mede in het opvoedingsproces van de massa.

De oprechtheid, de daden in elke richting en de logika van de beweging moeten ons het vertrouwen geven.

Het komt ons voor dat de S. D. P. leiding zwak staat tegenover de critici, wat betreft hun buitenlandsche politiek-opvatting; de methode van politieke candidaten stellen op eigendunkelijke manier (al is dat op een congres geschied, wat geen absoluut democratisch correctief mag worden genoemd; lijkt het al theoretisch in-den-haak, praktisch komt het op het-zelfde-neer wat overal door de partijleiderskliek geschiedt); het financiële geheim van de bestaansbronnen van „De Tribune“ (wat bij het Volk zelfs niet het geval is!) dat zijn slechts enkele symptomen, die met een aantal zijn te vermeerderen, waaruit een analoge ontwikkelingsgang van dit leidersgroepje met die der S. D. A. P. is aan te wijzen.

Ik zeg openlijk, dat ik het sabotagebesluit van de Haagsche oppositie niet goedkeurde en zeker voorbarig achtte, maar dat neemt niet weg dat ik een reeks van kenteekenen in die S. D. P. trots haar fraaie principes, zoowel van leiders als geleiden, kan aanwijzen, die een evenbeeld zijn van dezelfde ontwikkelingsgang, welke wij in de S. D. A. P. bekampten.

De waarheidsliefde van een socialist gebiedt hem de elementaire plicht te betrachten om niet anderen te verwijten waaraan hij zich zelve schuldig maakt.

Daarenboven is niet een der voornaamste ontstaansfactoren van de S. D. P. geweest het opeischen van het recht van kritiek?

Heeft het S. D. P.'sche drietal niet de geesten wakker geroepen tot kritiek op de meeningsvrijheidsbeknotting door de redactie van „Het Volk“?

Gij die de geesten oproept tot verzet, zult gij ze willen bezweeren als zij zich tegen u richten?

Dat is geen pietluttig, klein benepen gepeuter, maar het is de kern-voorwaarde van het recht der leden eener Soc. partij; voorzeker van een die het „nieuwe“ socialisme wil belichamen.

Het vraagstuk „Leiderschap en Democratie“, bezien in het licht van dezen tijd, is door ons slechts aangesneden, volstrekt niet geheel uitgeput.

Mevr. Holst heeft in haar nieuw werk over „De revolutionaire massa-actie“ zeer rake dingen gezegd en perspectieven uitgebeeld, waarvan de volgende uitspraak o. m. onverbetterlijk een reeds lang bij mij sluimerende idee tot stelling formuleert:

„De groote sociaal-psychologische taak van het revolutionair socialisme bestaat in het opvoeden der gansche massa tot bewust denkende en willende, op eigen verantwoordelijkheid handelende persoonlijkheden. De vraag of het revolutionair socialisme deze taak zal kunnen vervullen vloeit ineen met de vraag of de arbeidersklasse, gesteund door bepaalde economische sociale factoren, zich zelve zal kunnen opvoeden tot al hooger geestelijken, zedelijken en politieken staat. Is dit onmogelijk, dan is de zegpraal van socialisme eveneens onmogelijk. Immers een onzelfstandige menigte, enkel in beweging gebracht door elementaire hartstochten en impulsies, gedreven door ongebreidelde begeerlijkheid alleen, zal wel uit ellende tot massaal verzet komen, maar zij zal den georganiseerden weerstand van het kapitaal niet kunnen breken, nog minder zal zij uit kracht van een eigen hooger levensbeginsel: liefde voor alle ontrenten en voor de geheele menscheid, de socialistische maatschappij-orde kunnen grondvesten“.

Dat is de kern, de mentaliteit van het nieuwe socialisme — indien dat in de hoofden en harten van de arbeiders in de naaste toekomst tot levensvisie kan ripen!

Onomwonden gezegd: De S. D. P. was, is en zal niet de organisatie zijn die tot dat levensbeginsel praktisch de arbeidersklasse in staat is op te voeden.

Hiervoor is een door de leiding voorbeeldgevend gedragslijn noodig, die de arbeiders aantrekt, inplaats afstoet, zooals nu!

Het is niet voldoende een woord belijdenis van revolutionaire daadkracht er op na te houden, het is ook noodig: de volle kameradschappelijke vrijheid in eigen-huis te waarborgen jegens ieder, zelfs al bevat noch de toon, noch de inhoud van de kritiek.

Trots revolutionaire leuzen en programs, vertoont zij dezelfde mechanische denkbeelden en praktijken van parlementaire verkiezingsstruks als de S. D. A. P. en maakt daaraan alles eveneens ondergeschikt.

Het beeld door Mevr. Holst ontworpen van socialistisch denken en doen moet verwerklijkt door het voorbeeld van leiders en partijgenooten, dat als een magneet de massa uit de poel van apathie en désillusie moet optrekken naar de hooge regionen van socialistisch willen en doen.

De S. D. P. doet dat niet, dáárom ben ik, — hoewel niet met alles eens wat de oppositie doet of zegt, — in de groote lijnen tegen de S. D. P.'sche leiding.

Juli 1918. A. B. S.

De redactie vestigt de aandacht der lezers op een polemiek van H. Gorter tegen „de Tribune“ in de nummers van j.l. Dinsdag, Woensdag en Donderdag van dat blad over de buitenlandsche politiek.

Losse Nos. van „DE INTERNATIONALE“ zijn steeds verkrijgbaar in:

AMSTERDAM, bij E. KORPER, Blasiusstraat 109-1.
W. HOFKAMP, Valeriusstraat 72.
ROTTERDAM, bij W. J. SCHUPPERS, v. d. Stuissstr. 99 b.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:

Acaciastraat 103 - Den Haag

1e Jaargang No. 5

:: 10 Aug. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nos. 5 cent

INHOUD: De kommunistische partij; Op den uitkijk; Buitenlandsche berichten; De S. D. P. op weg naar den ondergang; Een glanspunt in den proletarischen klassenstrijd; Revolutionair Parlamentarisme; De Internationale en de Wereldoorlog.

De kommunistische Partij.

Het hellend vlak.

(v. R.) Het is niet gemakkelijk in een 14-daagsch orgaan de snelle evoluties des heeren Kolthek te volgen. Eenigen tijd geleden begon „men“ in „de Arbeid“ de Franse Sociaal-patriotten te verdedigen, te vertellen dat „men“ zoo bijzonder anti-Duitsch, wijl zoo verschrikkelijk revolutionair was. In dien tijd plaatste de redactie van „de Arbeid“ nog terstond een protest van ondergeteekende met de opmerking dat het N. A. S. -bestuur het met „men“ niet eens was.

Daarop volgde de oprichting van de S. P. en terstond kreeg Kolthek z'n hoofd-artikelen in „de Arbeid“, waarin hij zich plaatste vlakweg aan de zijde van het entente-imperialisme. In no. 2 van „de Internationale“ toonden we aan dat de leuze van Kolthek en den Economischen Bond: „economische democratie,“ zonder de diktatuur van de Arbeidersraden, niets meer is dan het mooie woord voor de leelijke imperialistische begeerten van de geschoolde arbeiders.

Een week later ging de bondgenoot van de S. D. P. nog een stap verder. Hij laat nu allen schijn vallen, neemt de burgerlijke overgave van Jouhaux en Albert Thomas, de Franse godsvrede, voor zijn rekening en komt ronduit op voor beschermende rechten tegen de concurrentie van de Japansche industrie na den oorlog! Alles met de noodige sociale saus overgoten en ontleend aan de Engelsche en Franse arbeiders-imperialisten, die ten koste van de uithongering en het verbloeden van de groote volksmassa hun bevoorrechte positie met die van hun heerschende klasse willen behouden.

Treub, de Hollandsche Lloyd George in zakvoorraat heeft z'n helpers, de Hollandsche Cunow's, Havelock Wilson's, Jouhaux', natuurlijk eveneens in zakvoorraat, gevonden!

En het zotte, de schrijnende ironie van dit alles is wel dat de leiding van de S. D. P., die zich zoover boven de Duitse opportunisten en illusionisten, de Haase-Kautsky-Bernstein-Partij verheven achtte, met onze sociaal-protectionisten hand in hand marcheert.

Het spreekt vanzelf dat de groote meerderheid van de syndicalistische arbeiders dezen aanslag op hun bestaan niet kunnen laten passeeren en we zien dan ook tot ons geseogen dat het orgaan van de Federatie van Rev. socialisten hen oproept zoo scherp mogelijk tegen Koltheks nieuwste geluid stelling te nemen. Doch de Toekomst geeft o. i. niet het juiste antwoord, kameraad de Boer stelt namelijk tegenover de

protectionistische begeerten van onze nieuwstbakken parlementariers den vrijhandel, dien de bourgeoisie in de jongste ontwikkeling van het moderne kapitalisme in alle landen nu eenmaal prijs heeft gegeven of gaat geven. Ook in Holland heeft de ontwikkeling dezen loop genomen en bij de verkiezingen van 1913 toonde de S. D. P. reeds helder aan dat ook hier de vrijhandel-leuze van de liberalen niet meer dan bedrog, wijl niet meer in overeenstemming met de werkelijkheid was. Reeds toen stonden wij op het standpunt dat zelfs op het gebied van de handelspolitiek die zoo diep in het arbeidersleven ingrijpt, de liberalen niet boven de protectionistische clericalen te verkiezen waren en thans 5 jaar later blijkt hoe juist dit standpunt is geweest: in alle landen heeft de liberale bourgeoisie van den vrijhandel slechts de leuze overgehouden.

Het standpunt dat de revolutionaire socialist tegenover de handelspolitiek van de bourgeoisie innemen is thans het volgende: wanneer de bourgeoisie — en dat doet zij in de landen met moderne ontwikkeling — den vrijhandel prijsgeeft, dan is de arbeidersklasse, hoezeer haar klassebelang ook met beschermende rechten in strijd is, niet meer in staat binnen het kapitalisme den vrijhandel te handhaven of weder te veroveren. Vrijhandel noch protectie is onze leuze zegt Hilferding in zijn „Finanzkapital“ doch socialisme, verovering van de politieke macht d. i. de diktatuur van de arbeidersraden.

Wij zien dus dat de revolutionaire beweging in Holland ook reeds haar arbeiders-protectionisten en arbeiders-vrijhandelaars heeft gekregen, openlijke en verkapte verdedigers van het imperialisme der Hollandsche bourgeoisie en zij die nog in den ban staan van burgerlijk-democratische vrijheidsleuzen, die reeds lang niet meer in de werkelijkheid wortelen. Zou men niet zeggen dat de tijd rijp is voor de geboorte van een Hollandsch „moeras“ een Hollandsche Kautsky-Haase-Partij?

En waarlijk de woordkunstenaars van de S. D. P. hebben er reeds iets op gevonden: de kommunistische Partij.

Het experiment volksleger — volkswapening — het gewapende arbeidersvolk smaakt blijkbaar naar meer.

De nieuwe groepeerings.

De leiding van de revolutionaire S. D. P. die nog in het begin van den wereldoorlog in scherpe tegenstelling tot het gansche imperialisme stond, maar die eerst langzaam en daarna steeds sneller via de eenzijdige bestrijding van het Duitse imperialisme tot het niveau van de Kautsky-Haase Partij is afgegleeden, die thans in openlijke verbinding staat met een Partij van het Jouhaux-Henderson-Kerenski gehalte: de S. D. P. acht den tijd rijp voor een nieuwe combinatie. Wij zullen de laatsten zijn die haar hierin tegenspreken. Het is inderdaad beter voor de bewustwording van het Holland-

sche proletariaat dat er een nieuwe groepeerings komt, dat de principieele schijn, de quasi-onverbidelijke rechtzinnigheid die tot nog toe door de leiding van de S. D. P. dictatoriaal werd in stand gehouden, verdwijnt.

En bovendien: binnen een revolutionair-opportunistische groepeerings die alle arbeiders wil omvatten, die zich nog niet geheel aan het imperialisme hebben overgegeven, zal onze groep van „de Internationale“ haar propaganda voor den strijd tegen elk imperialisme wellicht beter tot z'n recht kunnen doen komen dan in de tegenwoordige S. D. P. waar de Lasalleaansche diktatuur van de leiding iedere vrije meeningsuiting heeft verstikt.

Als de leider van de S. D. P. op pagina 186 van z'n nieuwste vlugschrift er uit wringt:

„onzerzijds wordt zoo weinig aan een naam, sekte, groep of partij gehangen, dat wij ten allen tijde bereid zijn en waren mede te werken tot het oprichten van een groter bond van met alle middelen tegen het imperialisme strijdende internationale proletarische revolutionairen: „de kommunistische partij“ afdeling Nederland“, dan weten wij dat Wijnkoop een combinatie van zijn organisatie met de leidersgroep van de S. P. op het oog heeft, dat niet de arbeiders zelve een nieuwe strijdersgroep aaneen smeden, maar dat weer van bovenaf een schoonen schijn zal worden ineengetimmerd.

De genooten moeten daarom nu scherp toezien. Het diplomatieke spel is reeds aan den gang. Voor ze goed weten waar ze aan toe zijn zullen de gewillige volgingen van onze neo-Lasalleanen het sociaal-patriottisch standje van Kolthek & Co. triomfantelijk hebben ingehaald en de groep van „de Internationale“ zal op de een of andere zeer handige wijze den toegang tot het aldus bekostoonde Hollandsche centrum worden verboden.

1-7-'18.

Op den uitkijk.

I.

(B. L.) Volgens „De Tribune“ is de S. D. P. de kern van het Bolsjewisme in Nederland. Men zou dus zeggen, dat de toongevers van die partij, van Ravesteijn en Wijnkoop, het op de voornaamste punten met de partij der Bolsjewiki eens moeten zijn. Voor het publiek dat „de Tribune“ leest, schijnt het nog steeds niet duidelijk te zijn, dat „de Tribune“, het op de hoofdpunten met de Bolsjewiki niet eens is. Zooals men nu langzamerhand wel weet in den kring van socialisten, die zich van den aanvang af rekenschap hebben gegeven van deze dingen, is dit volstrekt niet waar geweest en nog niet waar.

Neem b.v. de burgerlijke fase der Russische revolutie en in verband daarmee de tactiek der Bolsjewiki. „De Tribune“ schreef

na het losbarsten van het offensief van Kerensky: „Het Russische offensief is als een bom gebarsten te midden van het eindeloze geparlementeer, geïntrigere en geschrijf over een vrede, een geparlementeer en gekonkel, dat toch steeds van deze praemisse uitging: Rusland is als militaire factor uitgeschakeld en vandaar concludeerde: dus zijn de kansen op een vrede vermeerdert, die allen bevredigt. **Toch is het mogelijk, dat dit offensief den vrede meer naderbij brengt** dan alles, wat met Stockholm verbonden is, alles, wat van verre en nabij aan Stockholm verwant is”.

De laatste zinnen betreffende Stockholm vereischen een beetje toelichting. Een mondelinge bestrijding van Wijnkoop van het deelnemen aan de 3e Zimmerwald-conferentie — zooals zulk een bestrijding tegenwoordig nu eenmaal is — deed op den laatsten zin van het geciteerde licht vallen. Wat van verre en nabij aan Stockholm verwant was, is de 3e Zimmerwald-conferentie te Stockholm. Want, zoo zei toen Wijnkoop, Troelstra is het, die verdeeldheid bij ons sticht!

Troelstra schreef in „Het Volk” wel anders; de 3e Zimmerwald-conferentie stond nadrukkelijk tegenover Stockholm.

Na deze toelichting citeren wij nog dit uit het aangehaalde artikel van „de Tribune”: „Doch hoe? Slechts op ééne wijze, namelijk doordat het bij de Centralen niet den vredeswil — want die was en is er waarachtig voldoende! — maar het besef versterkt, dat de oorlog niet meer voor hen te winnen is”.

Wie leest daar iets anders uit dan dat „de Tribune de nederlaag van Duitsland wenscht? Een nederlaag door de wapenen der Entente, waar Rusland destijds nog bij was aangesloten.

Dit hebben de Bolsjewiki niet gewenscht, evenmin als het offensief dat volgens „de Tribune” zou hebben kunnen leiden tot den vrede.

Want wie opkomt voor het offensief van welken kant ook, komt op voor voortzetting van den oorlog.

Om te laten zien dat de Bolsjewiki dit niet hebben gewenscht, voeren wij even aan, wat het congres der Bolsjewiki na den eersten opstand tegen het offensief, in een motie omtrent dit kardinale punt heeft gezegd. Het luidt wat aangaat het offensief aldus: „De overwinning in Rusland van de aanhangers der politiek van het offensief heeft in alle landen gevoerd tot een toeneming van den vloed van het chauvinisme. **De politiek van het offensief heeft geleid tot versterking van de imperialistische dictatuur en heeft bijgedragen tot het scheppen van voorwaarden, die het werk der internale socialistischen bemoeilijken**”.

We vragen of iemand die beide beweringen nauwkeurig leest van politieke dingen iets snapt als hij niet begrijpt dat „de Tribune” in de burgerlijke fase der Revolutie, tactisch en principieel, tegenover de Bolsjewiki stond.

„De Tribune” zei dat dit officieel den vrede naderbijbrengt, darentegen zeggen de Bolsjewiki, deze politiek van het offensief heeft geleid tot versterking der imperialistische dictatuur en bemoeilijkt het werk der internationale socialistischen. Is er grooter tegenstelling denkbaar dan tusschen deze meeningen? En de ervaring na het offensief heeft de Bolsjewiki in alle opzichten in het gelijk gesteld. In Frankrijk en Engeland noch in Duitsland, is de vredeswil sterker geworden; zoomin bij de massa, als bij Clemenceau, Lloyd George en Hertling—Hindenburg. De imperialistische dictatuur is reusachtig gegroeid en niet het minst bij de laatste wereldmacht die in

den oorlog is getreden n.l. de Vereenigde Staten.

Iedereen die oordeelen kan heeft den zelfden indruk van de taktiek van „de Tribune” in meergenoemd tijdvak. Gorter schreef dat „de Tribune” de nederlaag van Duitsland wenscht; hij acht beiden (het Engelsche en het Duitsche imperialisme) even gevaarlijk voor het proletariaat.

Wanneer dan ook een intieme vriend van Van Ravesteijn in het Juni nummer van „demain” het een ongelooftelijke enormiteit noemt dat hij in genoemd tijdschrift las „dat zekere tribunisten de nederlaag van Duitsland wenschen en bijgevolg niet zeer gunstig gezind zijn aan het Bolschewisme” dan bewijst dat alleen dat „Opmerker” goed kan veinzen. Deze „ongelooftelijke enormiteit” van den knecht van Van Ravesteijn die doet alsof hij niet weet wat het kardinale punt van verschil is n.l. dat „de Tribune” taktiek inclusief die van het P. B. verschil maakt tusschen het Duitsche- en het Geallieerde imperialisme en die niet den moed heeft om dezelfde taktiek in het Buitenland i.c. ook in „demain” te propageeren, doet de deur dicht. Het kan niet duidelijker worden aangegevoeld dan door te constateeren dat deze tribunisten à la „Opmerker” een manier van verdediging van Van Ravesteijn's standpunt hebben, die terugschrikt voor de konsekventies van eigen standpunt en daarom geeft „Opmerker” voor Zwitserland een andere voorstelling van de taktiek der tribunistische leiders dan zij in werkelijkheid is.

De geheele verwachting gebouwd op het offensief van Kerensky, spruit uit geen anderen wensch voort dan „dat zij, de tribunistische leiders, de overwinning der Entente, der Geassocieerden wenschen; zooals omgekeerd, de Duitsche sociaal imperialisten de overwinning van Duitsland het meest in het belang van het socialisme achten. We stellen hier noegens vast dat beide standpunten niet socialistisch zijn en in tegenspraak met het standpunt van de linkerzijde van Zimmerwald.

In zulke zaken waar het gaat om het geheele socialisme moet men den moed hebben om zijn gedachten tot het einde te laten gaan. Het standpunt van het offensief, van den oorlog tegen Duitsland, kenschetste Pannekoek in „de(n) Nieuwe(n) Tijd” van Sept. 17 aldus: „wanneer zij steeds tot het volk oerreden, dat de oorlog tegen Duitsland noodzakelijk was als verdedigingsoorlog van de Revolutie tegen de sterke reactionaire staatsmacht, dan was dat wel voor een groot deel demagogie, maar waaraan zij toch zelf als sociaal patriotten ook geloofden. Zij (d.i. de Russische sociaal patriotten) nemen daarbij geen ander standpunt in dan de sociaal patriotten in Engeland en Frankrijk, die immers ook oorlog willen voeren als kampioenen van democratie en vrijheid tegen het Duitsche militarisme en de Duitsche autokratie. Plechanoff had hun ook reeds een principieel argument aan de hand gedaan door te betoogen, dat alleen door oorlog tegen Duitsland de Duitsche arbeiders tot revolutie waren te brengen. En wanneer men bedenkt, dat zelfs in de kolommen van „de Tribune” de opvatting werd verkondigd, dat Rusland te vergeleken was met Frankrijk in 1793 en dat een oorlog met het reactionaire buitenland aan de revolutie eerst vollen kracht zou geven — dan is het niet te verwonderen, dat niet alleen de sociaal patriottische leiders, maar ook talloos revolutionair voelende volgelingen de oorlogspolitiiek goedkeurden.”

Tot zoover het citaat. Gorter stelt vast dat „de Tribune” de nederlaag van Duitsland wenscht; Pannekoek, dat in de kolommen van „de Tribune” oorlog van Rusland tegen het reactionaire buitenland (Duitschland) wordt gepredikt. Alleen „Opmerker” weet dit niet!

Wij grijpen hier de gelegenheid aan om te constateeren dat het uitgangspunt der oppositie is, het opkomen tegen het maken van onderscheid tusschen het eene imperialisme en het andere, zooals dat geschiedt door „De Tribune” en de leiding der partij. Een taktiek lijnrecht tegengesteld aan die der Bolsjewiki, gelijk uit de praktijk, uit de details, zonneklaar blijkt. De taktiek van „De Tribune” inzake het offensief was de taktiek der Engelsche en Fransche sociaal patriotten.

Elke oorlog, voor welke mooie zaak ook, met de bourgeoisie tezamen tegen een anderen staat gevoerd, is een verzaking van den klassenstrijd en daarom een verraad, een misdaad tegen de zaak van het proletariaat. De uitspraak van Pannekoek is het onthouden wel waard!

Men leest in de Weener „Arbeiter-Zeitung”. Volgens bericht uit Boekarest van 26 Mei werd aldaar op last van de Duitsche militaire politie bijna de geheele leiding van de Roemeensche sociaaldemocratische partij en van de vakverenigingen in verzekerde bewaring gesteld. Zij wordt beschuldigd revolutionaire manifesten verspreid en andere agitatie gevoerd te hebben.

Hierbij moet worden opgemerkt dat sedert de bezetting van Boekarest door de Duitschers de leden der sociaaldemocratische partij en van de vakverenigingen geen enkele vergadering mochten houden. Het partij- en vakverenigingsblad „Lupta” werd door het Duitsche legercommando dadelijk verboden en mag ook tegenwoordig, in weerwil van herhaalde verzoeken, nog niet verschijnen. Voor de poging van eenige partijgenooten om na een schouwborvoorstelling een arbeiderslied te zingen, zittten heden nog verscheidene in de gevangenis.”

De Roemeensche partij is aangesloten bij de Internationale Soz. Komm. De partij heeft zich van den aanvang af verzet tegen de tusschenkomst van Roemenië in den wereldoorlog.

De Roemeensche partij is dus volstrekt geen oorlogspartij en heeft de eigen heerschende klasse scherp bestreden. Gedurende den oorlog werd Rakofsky, de leider, gevangen gehouden door de Regeering van eigen land.

Over het congres van 27—29 Juni door de partij gehouden, hopen wij later nog iets te kunnen mededeelen.

Dit was reeds geschreven, toen ons de boodschap werd gedaan, dat een lid, dat zich ook gaarne tot de oppositie rekent, gezegd heeft, helaas voor dit roeyement te zullen stemmen als door den beklagde Speelman geen spijt werd betuigd. Wijnkoop, glad als een aal, nam dit over. Toon dus berouw en het bestuur zal het voorstel genoegeelijk intrekken. Wie echter zal spijt betuigen om iets wat hij niet gedaan heeft.

Het feit in kwestie door Speelman gepleegd is hoogstens een zonde begaan op het gebied van takt. Met discipline heeft het niets te maken. Met overtreding van besluiten evenmin. Men overtreedt eerst dan een besluit als er eenmaal kandidaten zijn gesteld en men er anderen tegenover stelt of anderen aanbeveelt in zijn kwaliteit van lid. Met zulke onderscheidingen houdt de regeerder der S. D. P. Wijnkoop zich niet op, hij redt zich wel met geweld en leugen. Tot ons leedwezen ook niet het lid dat zich

Volgens een stuk wat in handen der Belgische Regeering te Havre is gekomen, een officieel verslag van de eerste vergadering der „Duitsche economische commissie voor België” in 1915 gehouden, heeft Freiherr von Bissing o. m. het volgende gezegd:

„De arbeiders, die geweigerd hadden te werken, werden als civiele gevangenen naar Duitsland overgebracht, en aan de autoriteiten in de gevangenkampen werd gelast,

Alle beschuldigten zijn in voorloopige hechtenis. Lazarri, de partij-secretaris, heeft reeds een veroordeeling van twee jaar beet. Hij zond een rondschriven aan alle socialistische gemeenteraden en raadsleden, om hen aan te sporen tot staking, indien de oorlog werd voortgezet. In den zomer van 1917 gaf de Italiaansche partij de leuze uit: geen vierde winter in de loopgraven!!

Het partijorgaan de „Avanti” en het partijbestuur behorende tot den linkervleugel der partij, trachtte de massa voor dit doel in beweging te brengen.

De „opstootjes in Turijn” zooals de burgerpers zegt, waren een uiting van verzet der massa tegen den oorlog. Voor alle zekerheid nam toen de overheid alle vakverenigingsleiders in verzekerde bewaring. Want de moderne vakbeweging in Italië is in haar meerderheid tegen den oorlog, in tegenstelling met de meerderheid der Fransche syndicalisten en ging steeds hand aan hand met de partij tegen de tusschenkomst van Italië en tegen voortzetting van den oorlog toen hij eenmaal begonnen was, ondanks het gecombineerd verzet van beide armen der arbeidersbeweging.

Het jongste offensief der Oostenrijkers aan het Italiaansche front heeft op den rechtervleugel der partij geen gunstigen invloed gehad. Turati, de leider van dien vleugel der partij, nam een bedenkelijke houding aan in de Kamer. Volgens de berichten zouden de burgerlijke leden na een speech hem hebben omhelsd.

Naar aanleiding van Turati's gedrag wordt uit Zwitserland geseind:

De socialistische Kamerfractie heeft zich te Rome bezig gehouden met het standpunt der partijleiding tegenover de rede van Turati. Het bericht in de „Avanti” over deze onderhandelingen werd door de censuur onderdrukt. Het blad wijst er op, hoe de socialistische afgevaardigde Maffi, in tegenstelling met Turati, verlangde, dat de Kamerdebatten zouden worden voortgezet ook gedurende het offensief.

Ofschoon de Italiaansche partij volstrekt niet op een streng marxistisch standpunt staat, doet men wat men kan.

Aan den linkervleugel der partij ligt het zeker niet; de rechtervleugel wil niet of althans minder van handelen der massa weten. Het sociaal-pacifisme van Trèves, Turati e. a. staat de partij dikwijls in den weg. De massa der partijgenooten en vakverenigingsleden — de moderne Centrale in Italië is als geheel aangesloten bij de Int. Soz. Komm. te Stockholm — drijft echter de leiders waar het kan voort. Ook zonder raden van arbeiders en soldaten, is het mogelijk in beweging te komen tegen het imperialisme en contrôle te oefenen op de leiders, gelijk de Italiaansche beweging ons doet zien. Dit hangt slechts van den geest af die in de beweging heerscht, niet van den vorm.

Over het congres van 27—29 Juni door de partij gehouden, hopen wij later nog iets te kunnen mededeelen.

Dit was reeds geschreven, toen ons de boodschap werd gedaan, dat een lid, dat zich ook gaarne tot de oppositie rekent, gezegd heeft, helaas voor dit roeyement te zullen stemmen als door den beklagde Speelman geen spijt werd betuigd. Wijnkoop, glad als een aal, nam dit over. Toon dus berouw en het bestuur zal het voorstel genoegeelijk intrekken. Wie echter zal spijt betuigen om iets wat hij niet gedaan heeft.

Het feit in kwestie door Speelman gepleegd is hoogstens een zonde begaan op het gebied van takt. Met discipline heeft het niets te maken. Met overtreding van besluiten evenmin. Men overtreedt eerst dan een besluit als er eenmaal kandidaten zijn gesteld en men er anderen tegenover stelt of anderen aanbeveelt in zijn kwaliteit van lid. Met zulke onderscheidingen houdt de regeerder der S. D. P. Wijnkoop zich niet op, hij redt zich wel met geweld en leugen. Tot ons leedwezen ook niet het lid dat zich

door geweld deze gevangenen tot het aanvaarden van werk te dwingen. Na zekeren tijd heeft men den weerspanningen gevraagd, of zij eindelijk een contract wilden teekenen, waarop zij dan terug naar België konden keeren. Allen hebben geteekend en zullen kortelings in hun werkhuizen terug verschijnen.”

De S. D. P. op weg naar den ondergang.

Donderdag 18 Juli werd het lid E. Speelman door de afdeling Amsterdam der S. D. P. met 45 tegen 31 stemmen geroyeerd, op voorstel van het Bestuur der afdeling, waarvan 2 partijbestuurders, Wijnkoop en Lisser, deel uitmaken. Speelman werd ten laste gelegd: Op een vergadering van de S. D. A. P. in den verkiezingstijd, gedurende een debat met De Miranda over de Russische revolutie te hebben gezegd, geen kandidaten te zullen aanbevelen. Wijnkoop is in de afdelingsvergadering als de beschuldiger van Speelman opgetreden, hoewel zijn satelliet Lisser, die eveneens met De Miranda op bedoelde vergadering debatteerde, de eigenlijke aanbrengrer was. Het geroyeerde lid weerlegde de onjuistheden van De Miranda over de Russische Revolutie. Wij vragen, hoe is het mogelijk, wanneer de S. D. P.-leiders en hun gedweëe volgelingen nog beginselen hebben, dat zij een lid dat de beginselen der Russische revolutie verdedigt tegenover een sociaal-patriot kunnen roeyeren? Daar houden Wijnkoop c. s. eenvoudig geen rekening mede. Zij willen nu eenmaal de leden der oppositie, die zij te pakken kunnen krijgen roeyeren en daarvoor is ieder voorwensel hun goed. Zij hebben evenveel maling aan de practijk der Russische revolutie als aan de statuten der partij en maken van beiden slechts gebruik als dit in hun kraam te pas komt.

Wijnkoop gebruikte voor dit roeyement hetzelfde argument, dat van Ravesteijn hanteerde bij 't roeyement Kretz in Rotterdam. Speelman en Kretz werden uit de partij gezet, wgens grove vergripen tegen de beginselen der partij. (Hoofdstuk 5, al. 2 der statuten).

Men ziet, deze alinea is overal goed voor, de beginselen der partij zijn zoo rekbaar, dat het P. B. straffeloos de statuten kan verkrachten, terwijl het niet aanbevelen van de kamer кандидaturen van Wijnkoop en van Ravesteijn een grof vergriep is tegen die beginselen. Wij concludeeren: er is ditmaal te Amsterdam, opnieuw „... een voorbeeld gesteld ten koste van het goede socialisme...” De heerszucht van Wp. c. s. drijft de partij naar den ondergang.

Men ziet, deze alinea is overal goed voor, de beginselen der partij zijn zoo rekbaar, dat het P. B. straffeloos de statuten kan verkrachten, terwijl het niet aanbevelen van de kamer кандидaturen van Wijnkoop en van Ravesteijn een grof vergriep is tegen die beginselen. Wij concludeeren: er is ditmaal te Amsterdam, opnieuw „... een voorbeeld gesteld ten koste van het goede socialisme...” De heerszucht van Wp. c. s. drijft de partij naar den ondergang.

Men ziet, deze alinea is overal goed voor, de beginselen der partij zijn zoo rekbaar, dat het P. B. straffeloos de statuten kan verkrachten, terwijl het niet aanbevelen van de kamer кандидaturen van Wijnkoop en van Ravesteijn een grof vergriep is tegen die beginselen. Wij concludeeren: er is ditmaal te Amsterdam, opnieuw „... een voorbeeld gesteld ten koste van het goede socialisme...” De heerszucht van Wp. c. s. drijft de partij naar den ondergang.

Men ziet, deze alinea is overal goed voor, de beginselen der partij zijn zoo rekbaar, dat het P. B. straffeloos de statuten kan verkrachten, terwijl het niet aanbevelen van de kamer кандидaturen van Wijnkoop en van Ravesteijn een grof vergriep is tegen die beginselen. Wij concludeeren: er is ditmaal te Amsterdam, opnieuw „... een voorbeeld gesteld ten koste van het goede socialisme...” De heerszucht van Wp. c. s. drijft de partij naar den ondergang.

Men ziet, deze alinea is overal goed voor, de beginselen der partij zijn zoo rekbaar, dat het P. B. straffeloos de statuten kan verkrachten, terwijl het niet aanbevelen van de kamer кандидaturen van Wijnkoop en van Ravesteijn een grof vergriep is tegen die beginselen. Wij concludeeren: er is ditmaal te Amsterdam, opnieuw „... een voorbeeld gesteld ten koste van het goede socialisme...” De heerszucht van Wp. c. s. drijft de partij naar den ondergang.

Men ziet, deze alinea is overal goed voor, de beginselen der partij zijn zoo rekbaar, dat het P. B. straffeloos de statuten kan verkrachten, terwijl het niet aanbevelen van de kamer кандидaturen van Wijnkoop en van Ravesteijn een grof vergriep is tegen die beginselen. Wij concludeeren: er is ditmaal te Amsterdam, opnieuw „... een voorbeeld gesteld ten koste van het goede socialisme...” De heerszucht van Wp. c. s. drijft de partij naar den ondergang.

Men ziet, deze alinea is overal goed voor, de beginselen der partij zijn zoo rekbaar, dat het P. B. straffeloos de statuten kan verkrachten, terwijl het niet aanbevelen van de kamer кандидaturen van Wijnkoop en van Ravesteijn een grof vergriep is tegen die beginselen. Wij concludeeren: er is ditmaal te Amsterdam, opnieuw „... een voorbeeld gesteld ten koste van het goede socialisme...” De heerszucht van Wp. c. s. drijft de partij naar den ondergang.

Men ziet, deze alinea is overal goed voor, de beginselen der partij zijn zoo rekbaar, dat het P. B. straffeloos de statuten kan verkrachten, terwijl het niet aanbevelen van de kamer кандидaturen van Wijnkoop en van Ravesteijn een grof vergriep is tegen die beginselen. Wij concludeeren: er is ditmaal te Amsterdam, opnieuw „... een voorbeeld gesteld ten koste van het goede socialisme...” De heerszucht van Wp. c. s. drijft de partij naar den ondergang.

Men ziet, deze alinea is overal goed voor, de beginselen der partij zijn zoo rekbaar, dat het P. B. straffeloos de statuten kan verkrachten, terwijl het niet aanbevelen van de kamer кандидaturen van Wijnkoop en van Ravesteijn een grof vergriep is tegen die beginselen. Wij concludeeren: er is ditmaal te Amsterdam, opnieuw „... een voorbeeld gesteld ten koste van het goede socialisme...” De heerszucht van Wp. c. s. drijft de partij naar den ondergang.

Men ziet, deze alinea is overal goed voor, de beginselen der partij zijn zoo rekbaar, dat het P. B. straffeloos de statuten kan verkrachten, terwijl het niet aanbevelen van de kamer кандидaturen van Wijnkoop en van Ravesteijn een grof vergriep is tegen die beginselen. Wij concludeeren: er is ditmaal te Amsterdam, opnieuw „... een voorbeeld gesteld ten koste van het goede socialisme...” De heerszucht van Wp. c. s. drijft de partij naar den ondergang.

Men ziet, deze alinea is overal goed voor, de beginselen der partij zijn zoo rekbaar, dat het P. B. straffeloos de statuten kan verkrachten, terwijl het niet aanbevelen van de kamer кандидaturen van Wijnkoop en van Ravesteijn een grof vergriep is tegen die beginselen. Wij concludeeren: er is ditmaal te Amsterdam, opnieuw „... een voorbeeld gesteld ten koste van het goede socialisme...” De heerszucht van Wp. c. s. drijft de partij naar den ondergang.

Men ziet, deze alinea is overal goed voor, de beginselen der partij zijn zoo rekbaar, dat het P. B. straffeloos de statuten kan verkrachten, terwijl het niet aanbevelen van de kamer кандидaturen van Wijnkoop en van Ravesteijn een grof vergriep is tegen die beginselen. Wij concludeeren: er is ditmaal te Amsterdam, opnieuw „... een voorbeeld gesteld ten koste van het goede socialisme...” De heerszucht van Wp. c. s. drijft de partij naar den ondergang.

gaarne tot de oppositie rekent. De formeele kant der zaak is hiermee besproken, de andere zal nader worden belicht.

Henkie.

Een glanspunt in den proletarischen klassenstrijd.

(S.) De gezamenlijke havenarbeiders van Rotterdam hebben op Zaterdag 3 Augustus op schitterende wijze getoond een eigen meening te hebben en tevens aan sommige leiders een les gegeven, die hun lang heugen zal.

Zij toch hebben op dien historischen datum met algemeene stemmen teruggevoeren het advies van hun gecombineerde besturen om, op de vage beloften van scheepvaartvereniging en steuncomité, het werk te hervatten.

Is dit van de onafhankelijken, wier Bestuur vermoedelijk zich ongaarne bij het voorstel heeft nedergelegd, niets bijzonder vreemds, het getuigt van een keerpunt bij de modernen, waarop de aandacht dient te worden gevestigd.

Daar deze belangrijke groep zich gaat ontworstelen aan de voogdij van haar leiders is een zóó belangrijk verschijnsel, dat hoe de afloop van den strijd ook zijn zal, 3 Augustus een belangrijken dag in de geschiedenis van den klassenstrijd zal blijken te zijn geweest.

Even belangrijk is het verschijnsel, dat vooral bij deze staking kan worden opgemerkt; de ondubbelzinnige blijken, die het gros der bootwerkers geeft, afkeerig te zijn van onderlingen strijd. Kleine groepen onafhankelijken en modernen blijven de onderlinge geschilpunten uitvechten, het gros wil alleen verbetering in zijn economischen toestand.

Daarvoor dringen zij aan op samenwerking van alle havenarbeiders. De stakingen van den laatsten tijd zijn dan ook begonnen, volgens de directe actie-tactiek, gezamenlijk door de betrokken onafhankelijke, moderne en christelijke bootwerkers. De besturen konden alleen volgen. Geen wonder, dat de heeren Heijkoop c. s. tegen deze staking sputteren; zij gevoelen hun machteloosheid.

Wanneer andere groepen arbeiders de bootwerkers op dien weg volgen, komen allerlei „leiders” eveneens in het gedrang. Niet het minst sommige revolutionairen, die, zonder directe aanraking met de arbeiderswereld, zich de „voorhoede” van de beweging waken.

Revolutionair Parlementarisme?

Eerlijk gezegd: ik geloof niet aan revolutionair” parlementarisme. Afgezien nog van het feit dat het burgerlijk parlementarisme geen enkele waarborg biedt dat proletarisch revolutionaire doeleinden in het parlement zijn te verwezenlijken, schijnt het mij voor de practische en organisatorische bewustwording van de proletarische massa een absurditeit, het scheppen van een nieuwe desillusie, te verwachten dat door de z.g.n. revolutionaire afgevaardigden daár, in het burgerlijk parlement, revolutionaire arbeid en revolutionaire actie „in-permanentie” kan worden gevoerd.

Zoomin een groote massa, vóóral een

alles ontberende massa, voortdurend in revolutionaire spanning en extase kan worden gehouden, evenzoo in de revolutionaire afgevaardigde in staat onafgebroken hoog gestemde revolutionaire redevoeringen voortdurend niet dan negatieve kritiek tegen de heerschende klasse te houden.

Eerstens: de gestie van de proletarische massa komt met de geestesontwikkeling die zij in staat zal zijn in de kapitalistische maatschappij te bemachtigen niet tot een zoodanige hoogte dat zij zonder het inzicht van materieel voordeel op korten duur, de revolutionairen exaltatie zal blijven behouden;

Tweedens: Permanente revolutionaire kritiek wordt in het burgerlijk parlement een verveling en een bespotting en den rev. vertegenwoordiger zelf een marteling, daar de heerschende klassen immers doof blijven voor ieder voorstel dat de grondslagen van haar heerschappij zal kunnen aantasten.

Wat verstaat men dan wel onder revolutionair parlementarisme?

Het voortdurend uitspreken van heftige redevoeringen?

Het onafgebroken aan de kaak stellen van de misdaden die de kapitalistische maatschappij voortbrengt?

Het permanent uiteenrafelen van de kapitalistische heerschappij-instellingen en methoden?

De in wetsformules ondergebrachte voorstellen pogen om te vormen?

Burgerlijke staatsorde door wetsformulen te demokratiseren?

II.

Nu de S. D. P.'sche vertegenwoordigers deze illusie aan de massa opdischen dat zij in het Nederlandsche parlement het revolutionair parlementarisme zullen vertegenwoordigen, gebiedt onze socialistische waarheidsplicht (amicus Plato enz!) de politieke waarde dezer illusie te onderzoeken.

Het voorbeeld waar men ons op wijst, is: Karl Liebknecht.

Met allen eerbied voor den persoon en zijn heroïsche plichtsbetrachting die Karl Liebknecht verdient, is zijn parlementair-revolutionaire houding geen voorbeeld voor de juistheid en deugdelijkheid eener taktiek, een strijdwijze van langen duur, maar het voorbeeld Liebknecht is een der weinig voorgekomen eminente daden van een met zijne geheele persoonlijkheid in de revolutionaire gestie levende revolutionair, die alleen zulk een taktiek in de bepaalde politieke situatie waarin de wereld verkeert, kan aanwenden.

De apathische houding van het aan nationalistische idioterie lijdende Deutsche proletariaat jegens Liebknecht bewijst onmiddellijk de waarheid van onze opvatting, dat zoolang de gestie van de massa zelve niet van dien aard zal zijn dat haar vertegenwoordigers tot permanente revolutionaire actie gedwongen worden, de meest revolutionair geëxalteerde speeche van de Wijnkoop's enz. veel overeenkomst zullen hebben met de legendarische Stem in de Woestijn.

Eerstens zijn niet alle vertegenwoordigers „Liebknechten“ en zelfs al hadden ze de politiek-morele mentaliteit van Liebknecht, dan nog wordt hunne revolutionair-parlementaire actie bepaald door de voorafgegane situaties — zelfs een Liebknecht kan in vredestijd zulk een houding niet aannemen.

Het is niet van een zekere politieke galgenhumor ontbloeit wat de Volk-redactie schreef na de verkiezing van Wijnkoop—Van Ravesteijn: nu begint voor de S. D. P. een nieuwe periode Zij moet met daden bewijzen enz. enz.; en in een ander artikel kwam de lijnstok: wat ons ook

scheidt, als wij tegenover de kapitalistische heerschers staan zal zij moeten bewijzen de belangen van de proletarische massa te willen behartigen (ik citeer uit mijn hoofd; textueel kan men het nalezen in de Volk-artikelen na 3 Juli j.l.)

Van het standpunt dat de S. D. A. P. nu eenmaal (helaas!) inneemt was en is deze slimme zet juist.

Het wringende pogen van „de Tribune“ om toch maar een van de S. D. A. P.'sche vertegenwoordigers te onderscheiden parlementaire taktiek te willen lanceren, schijnt mij vooralsnog meer in woorden dan in daden te bestaan — misschien komen deze nog; zonder betweterige kritiek willen wij de komende arbeid onbevange afwachten.

III.

Er is maar één mogelijkheid van bestaan voor het permanent revolutionair parlementarisme, d. i. naar het voorbeeld van de Russische Soviët-regering.

Met welk een titanische kracht en inderdaad demonische krasheid moet zij voor haar bestaan vechten tegen een wereld van vijanden!

Haar worsteling is in het Laocoon beeld der Grieken geymboliseerd.

En, zoo er geen hulp komt uit West-Europa (waar de kansen zeer slecht staan) zal het droeve woord van Lenin en Trotzki in bittere vervulling gaan: slechts door West-Europesche proletarische hulp kan de Russische revolutie zegevieren.

Laten wij het gerust erkennen, het West-Europesche proletariaat heeft zich, door hier niet nader te bepalen oorzaken, tot die diepe gestie van idealisme niet weten op te werken. Indien ik aan een speciale ras-ziel zou gelooven, zou ik de Russische met haar durf en idealisme vër-boven die mijner West-Europesche genooten stellen.

Hooft eens naar de brutale en totidiotisme toe arrogante domheid der West-Europesche „moderne“ (!!!) arbeiders wanneer zij oordeelen over de domheid, en achterlijkheid van de Russische arbeiders.

— „Zij, die Russische analphabeten, kunnen toch geen socialistische maatschappij stichten; ze hebben nog geen kapitalisme doorgemaakt“ zoo wauwelt men de halfgare, marxistische magarine verkoopen-de theoretici na!

Als de Russische Soviët regering verliest, dan komt dat op het schuldregister van den West-Europeschen geest der karakterlooze arbeidersmassa.

Is de proletarische massa in West-Europa en Amerika nog niet rijp voor doortasten, dan kan zij slechts voorgesleept worden door een van-boven af regeerd werktuig, dat haar voor wetten fabrikatie meesleut naar een staatskapitalistische fase in de menschen-maatschappij —; is dat inderdaad de fatale gang van de ontwikkeling, dan is eik revolutionair pogen voorloopig gedoemd tot sekte gedoe en wroeten.

Zien wij de houding van de S. D. P. in het verleden en haar hopeloos pogen om het anarchistisch gewiel tot bewust-Soc.-disciplinair besef te brengen, (!) dan schijnt mij haar intreden in het parlement het begin van het einde van haar bestaan.

De S. D. P. leiderspolitiek dood te drukken is aan de S. D. A. P. niet mogen gelukken, maar heeft kans van slagen, indien niet een socialistisch bewuste massa zich rondom hen groepeer (wat wij nu juist niet zien als te gaan gebeuren).

Een revolutionair parlementarisme of wat men daaronder verstaat, een voortdurende negatieve actie tegen de Kap.-machtbebbers, kan alleen in tijden van revolutionaire spanning succes hebben.

Zoomin er sprake kan zijn van een per-

(1) Leest maar eens, „De Vrije Soc.“ van 20 Juli j.l. over Wijnkoop's revolutionaire bedoelingen!

manente revolutie met de tegenwoordige proletarische massa, evenzoo in zijn de massa-kiezers tevreden met een, slechts in woorden en formules voordeel bren-gende politiek.

De massa, zooals ze is, niet zooals men haar in theoretische verbeelding ziet, wenschd direkt voordeel. De groote meerderheid komt alleen in opstand om haar directe materiele behoeften te kunnen bevredigen.

Dat is een der groote redenen wáárom ik twijfel aan de mogelijkheid van een revolutionair parlementarisme, zoolang het peil der massa niet hooger schijnt te staan dan het verlangen naar onmiddellijk materieel voordeel zonder eenige idealistische doelbewustheid.

Het burgerlijk parlementarisme is geen wapen meer voor een het socialisme wil-lende massa — of, het kan niet anders en dan is de mechanische S. D. A. P.'sche taktiek de noodzakelijk-kwade en meest practische.

A. B. S.

De Internationale en de Wereldoorlog.

Bij 't begin van 't vijfde oorlogsjaar staat de wereldoorlog nog steeds in 't volle bloed van de massamoord. De Internationale is nog steeds dood en de strijd van de revolutionaire socialisten in alle landen ontzettend moeilijk.

Toch kunnen we niet zeggen dat dit oorlogsjaar niet meer nieuws bevat dan het voorafgaande. Integendeel, voor wie scherp ziet, kan geconstateerd worden, dat de Russische revolutie langzaam maar gestadig op den volkerenmoord aan invloed begint te winnen.

Als een stip aan den horizon in 't begin op alle mogelijk denkbare manieren beoor-deeld en veroordeeld, door bijna iedereen betwijfeld, is het thans het vraagstuk van den dag.

Langzaam en gestadig concentreert zich om de Russische revolutionairen de ééne reactionaire massa van de imperialistische bourgeoisie.

Hoe deze strijd ook in de naaste toekomst eindigen moge, dit ééne staat voor ons vast: het Russische voorbeeld heeft voorgoed de juistheid en doorvoerbaarheid van de marxistische wetenschap en theorie schitterend bewezen en alle werkelijk revolutionairen internationaal tot den strijd om de macht vereenigd.

Alles wat burgerlijk denkt en voelt, alles wat parasiteert op den arbeid van het proletariaat, is in meer of mindere mate afkeerig van den strijd der Bolsjewiki in Rusland. Dat bewijst de waarheid van onze theorie dat de arbeiders alleen op hun eigen klasse zijn aangewezen in dezen bevrijdingsstrijd.

Ook in de Russische revolutie bleek, waar alle zakenmensen, kleine burgers, intellectuelen, industrieelen, bankiers, grondbezitters enz. als één man tegenover de socialiseering van de productiemiddelen stonden, de waarheid van onze socialistische theorie ook in dit opzicht dus schitterend bevestigd.

W. A. H.

Leest en verspreidt:

De taak der Revolutionaire Socialisten,

door W. S. v. REESEMA.

Prijs 10 cent.

Verkrijgbaar te Amsterdam, Valeriusstraat 72.

DE INTERNATIONALE
Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Adres voor Redactie en Administratie:

Acaciastraat 103 - Den Haag

1e Jaargang No. 6

:: 24 Aug. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nos. 5 cent

INHOUD: Productie en Politiek; Buitenlandsch overzicht; Van ver en van nabij; De staking der Rotterdamse Havenreservisten; Economische democratie; Een weinig „Schadenfreude“.

Productie en Politiek.

De gelijkheid van alle imperialismen.

(W. A. H.) Het streven van alle nationale bourgeoisieën naar wereldmacht, steunend op de nationale productie en uitbuities-mogelijkheden door nationaal kapitaalbezit, heeft na vier jaren wereldoorlog de geheele burgerlijke politiek beheerscht. Dat wil dus zeggen, dat de oude politiek van de bourgeoisie niet meer voldeed aan de economische voorwaarden die de productie in de zware industrie en het bankkapitaal eischen.

De ontwikkeling in Duitschland maakte dat dit land het eerst actief optrad. Naast het door de winsten van nationale productie opgehoopde en geconcentreerde bankkapitaal, trad het belang en de behoefte der zware industrie sterk op den voorgrond. De zware industrie is die, welke de productie van machines omvat en in kapitalistischen zin alleen houdbaar door een voortdurende internationale politiek.

Deze internationale politiek van telkens wederkerende behoefte der kapitalistische productie is het scheppen van invloedssferen in vreemde landen om grondstoffen voor de industrie enerzijds en de uitbuiting van goedkope arbeidskrachten en voordeelige afzet van eigen productie aan machines anderzijds te verkrijgen.

Engeland bezat deze vreemde gebieden en invloedssferen; Duitschland moest, gedreven door dezelfde kapitalistische productie-noodzakelijkheden deze gebieden en invloedssferen veroveren.

Vandaar het uiterlijk verschil van deze imperialistische machtpolitiek in de beide nationale producties.

Alle nationale verschil in het voeren van imperialistische politiek komt dus ten slotte uit dit voorbeeld van de twee sterkste tegenstellingen in de nationale voorwaarden voor de productie neer op eenzelfde strekking die het in wezen beheerscht n.l. het behoud van de kapitalistische uitbuiting van de arbeidskracht in alle productie. Dat is de internationale politieke eenheid aller kapitalisten over de geheele wereld en vandaar hun woede tegen de Russische Roode Soviët-Republiek, die dit principe door proletarische klasse-organisatie probeert te nekken.

Deze politiek wordt in hoofdzaak door de banken het best geleid en begrepen, omdat deze den toestand in de productie door het direkte contact het beste overzien en nadeelige invloeden door de nationale beperktheid van het uitbuitingsgebied het eerst aan hun heurs bemerken.

Over deze noodzakelijkheden van de nationale productie in Duitschland zijn alle niet-revolutionaire socialisten in Duitschland gestruikeld. Zij verdedigden met dit argu-

ment van de productie hun steun aan de burgerlijk-imperialistische belangenpolitiek. Ofschoon zij het niet in ronde woorden uitspreken, beteekende toch hun houding het niet kunnen verdragen dat „hun“ Duit-sche bourgeoisie zoo door de bestaande toestanden achteruitgezet werd bij Engeland b.v. Zij vonden daarin een „rechtvaardiging“ van dezen oorlog.

Van proletarisch standpunt echter valt naar beide zijden niets te „rechtvaardigen“ omdat de noodzakelijkheden van beide nationale producties in principe beheerscht worden door het wezen van eenzelfde kapitalistische uitbuiting. Het proletarisch belang is alleen samen te trekken in het bestrijden en afschaffen van deze kapitalistische uitbuities-methoden.

**

Na vier jaar wereldoorlog springt voor ieder arbeider die zich voor de historische taak van zijn klasse interesseert, het veranderd karakter der nationale productie duidelijk naar voren. Eveneens de betekenis van het revolutionair zijn tegenover de nationale bourgeoisie.

De nieuwe basis waarvoor de nationale bourgeoisieën vechten om de kapitalistische methode van uitbuiting en productie te kunnen instandhouden kan alleen gevonden worden, wanneer alle bourgeoisieën tot de overtuiging komen, dat zij elkaar niet kunnen verdringen en dat alle nationale productie even noodzakelijk is, omdat de kapitalistische uitbuiting slechts door middel van nationale producties internationaal kan worden uitgeoefend.

Het optreden van de Russische Soviët-republiek heeft dit proces bespoedigd. Het reactionaire wezen van alle nationale producties n.l. de kapitalistische uitbuities-methode wordt in Rusland door socialistische organisatie van de productie den kop ingedrukt. Dat is het hoofdzakelijke principe, waardoor thans de nationale bourgeoisieën op één hoop worden gedreven, naar de mate waarin de Bolsjewiki er in zullen slagen deze socialistische voorwaarden voor de nieuwe proletarische maatschappij internationaal tot stand te brengen. Naar die mate wordt het zuiver kapitalistisch doel internationaal scherper door den wereldoorlog belicht en tevens . . . het wezen van den revolutionairen klassen-strijd door den directen strijd van het proletariaat voor het socialistisch einddoel ten aanzien van de productie bepaald.

De arbeiders over de geheele wereld hebben in groote massa tot nu toe uitsluitend getracht in de kapitalistische uitbuiting het zich zoo voordeelig mogelijk te maken door lootsverbetering onder den invloed van de leiders met hun verburgerlijkte illusies.

In zulk een strijd kan de eenheid van het proletariaat als zelfstandige klasse met eigen doeleinden, niet tot uitbeelding komen. Zulk een strijd is in wezen, gelijk het kapitalisme zelf, anti-sociaal. Het anti-sociaal wezen van de kapitalistische productie komt nu op zijn scherpst naar voren. In vredestijd

is evenwel dezelfde strekking aanwezig. Dan verrijnt zij immers de kapitalistische uitbuitiesgeest en scheidt alleen sociale voorwaarden voor de machthebbers in de productie. Nu scheidt het oorlogsproductie en nieuwe sociale voorwaarden voor de nieuwe kapitalistische uitbuities.

Dit anti-sociaal wezen van de kapitalistische productie komt nu scherper, klaarder en direkt doeltreffender naar voren dan in de zoogenaamde tijden van „vrede“ en „normale“ productie; altijd vernietigt het kapitalisme de sociale strekkingen van de arbeidskracht en vermoordt het proletariaat door uitbuiting.

Handel en militarisme drukken het sterkst dit anti-sociaal wezen in vormen uit.

De burgerlijke vrede en de kapitalistische orde beteekenen voor het proletariaat eveneens vernietiging van het proletarisch klassedoel; dus blijft er voor het proletariaat als revolutionaire klasse nog maar één weg open en deze is: het omwentelen van de militaristische oorlog voor kapitalistische doeleinden in klassenoorlog van het proletariaat voor socialistische doeleinden.

**

Het socialisme van wetenschap tot werkelijkheid.

De schijn waarmede de bourgeoisie de laatste kwarteeuw de arbeidende klasse bedrogen heeft, is de voorstelling alsof de eene bourgeoisie-partij meer voor de sociale kant van het arbeiderslot voelde dan de andere en dus een verbeterd kapitalisme langzamerhand niet tot de onmogelijkheden behoorde. De 4 jaren wereldoorlog hebben het thans anders laten zien voor hen, die dit aanschouwelijk onderricht in het absoluut anti-sociale wezen van de kapitalistische voortbrenging en maatschappij, noodig hadden.

Voor leiders, die de arbeidersbeweging aan „hun“ touwtje willen vasthouden, is door het uitspinnen in breede details van deze onderlinge tegenstellingen in de bourgeoisie op onderdeelen het belang ontstaan, — dat deze groepen leidt en beheerscht.

Men kan de werkelijkheid in het kapitalisme uit tweeërlei belangen-standpunt bezien. De ene is dat men in groote lijnen het wezen van de kapitalistische productie kenmerkt en als vanzelf sprekend aanneemt dat alle details en verdere ontleding ditzelfde wezen weergeven en het andere standpunt (dat de leiders thans innemen) is het breed uitmeten in de aller-eerste plaats van de details om de massa niet het algemeen beeld van het kapitalisme in groote lijnen te geven, maar deze massa suggereeren met de idee dat zij de meesters zijn die de kapitalistische werkelijkheid onder de knie hebben.

Daardoor binden zij de beweging aan hun persoon en hun belang als leider.

Voor het proletariaat evenwel, dat het socialisme van wetenschap tot werkelijkheid moet maken en dat dus zijn eigen groote lijnen van strijd om toekomstig socia-